

خبر

ادامه واکنش‌ها به سخنان وزیر خارجه لبنان

نشست ویژه پارلمان لبنان

- اظهارات اخیر وزیر خارجه لبنان علاوه بر

عربستان، واکنش شدید کشورهای عربی از جمله امارات، بحرین، کویت و مصر و نیز شورای همکاری خلیج فارس را به دنبال داشت. هم‌زمان کمیسیون امور خارجه پارلمان لبنان اعلام کرد که اظهارات وهبه بیانگر موضع رسمی و سیاست خارجه نیست. به گزارش ایسنا، وزیر خارجه لبنان در مصاحبه با شبکه الحرحه درباره برخی کشورها که گروه تروریستی داعش را ایجاد کرده و از آن حمایت مالی کردند، با اینکه نامی از آنها نبرد، باعث آغاز انتقادهای شدیدی از او و تهدید به قطع روابط میان کشورهای عربی و لبنان شد. البته او در بخشی از این مصاحبه به ماجرای قتل جمال خاشقچی، روزنامه‌نگار منتقد سعودی، در استانبول نیز پرداخته بود.

به گزارش سایت شبکه روسیالیوم، به دنبال اظهارات شریل وهبه، وزیر خارجه دولت پیشرد امور لبنان، درباره پیدایش داعش و حمایت برخی کشورهای همسایه لبنان از آن، وزارت خارجه امارات سفیر بیروت در این کشور را احضار کرد. مصر، بحرین و کویت نیز در اقدام مشابه با احضار سرای لبنان در این کشورها اعتراض خود را به اظهارات شریل وهبه اعلام کردند.

همچنین اظهارات وزیر خارجه لبنان اعتراض شورای همکاری خلیج فارس را نیز به همراه داشت و این شورا در بیانیه‌ای از وزیر خارجه لبنان خواست که به دلیل این اظهارات از اعضای این شورا عذرخواهی کند. در همین حال، یاسین جابر، رئیس کمیسیون امور خارجه پارلمان لبنان، در سخنانی تأکید کرد که اظهارات وهبه بیانگر موضع رسمی و سیاست خارجه لبنان در قبال برادران عربش نیست. از سوی دیگر، نیبه بری، رئیس پارلمان لبنان، خواهان تشکیل جلسه پارلمان در اس ساعت دو بعدازظهر جمعه ۲۱ ماه می در کاخ اونیسکو به منظور خواندن و بررسی نامه رئیس‌جمهوری درباره تشکیل دولت شد. در مقابل، سعد حریری، نخست‌وزیر لبنان، در توییتی نوشت: پیام رئیس‌جمهوری به پارلمان، به منزله دامن‌زدن به سیاست وارونه‌سازی حقیقت‌ها و فرار رو به جلو و سرپیوش‌گذاشتن بر رسوایی دیپلماتیک نژادپرستانه وزیر خارجه در قبال برادران در حوزه خلیج (فارس) است.

جهان

موقعیت دشوار روسیه در دور جدید درگیری‌های اسرائیل و فلسطین

پوتین در اندیشه پایان مناقشه خاورمیانه

اسرائیل گذرگاه مهم «گرم شالوم» را بست

هم‌زمان با ادامه حملات موشکی از غزه به اسرائیل و بمباران متقابل مناطق مختلف این منطقه، اسرائیل بار دیگر گذرگاه مهم «گرم شالوم» را مسدود کرد. این گذرگاه در مرز غزه با مصر، یکی از مهم‌ترین معابر دسترسی به کمب‌های بشردوستانه برای صدها هزار نفر از فلسطینیان گرفتار در این پاریکه مصیبت‌زده به شمار می‌رود.

استفان دوجرایج، سخنگوی دبیر کل سازمان ملل، با ابراز تأسف از بسته‌شدن این گذرگاه نسبت به وخامت حال ده‌ها هزار نفر از ساکنان غزه هشدار داد و گفت تاکنون دستکم ۵۸ هزار نفر از مردم این منطقه خانه و کاشانه خود را رها کرده و ۴۷ هزار آواره به مدارس و آموزشگاه‌های تحت نظر سازمان ملل متحد پناه برده‌اند. هم‌زمان با ادامه جنگ در نوار غزه، ناآرامی در بیت‌المقدس و دیگر شهرهای کرانه باختری هم ادامه یافت. بسیاری از اعراب ساکن بیت‌المقدس و رام‌الله دست از کار کشیده و اعتصاب کرده‌اند. در جریان تظاهرات اعراب اسرائیلی و فلسطینیان در این منطقه، دستکم چهار نفر با گلوله پلیس اسرائیل کشته شدند.

می‌بیند. «دیپمتری ماریاسیس»، یکی از اعضای اتاق فکر برجسته روسی Valdai Club، می‌گوید: «روسیه روابط دوستانه‌ای با هر دو طرف درگیر دارد؛ بنابراین اگر روسیه از موقعیت خود به‌درستی استفاده کند، می‌تواند جایگاه منطقه‌ای خود را ارتقا ببخشد». باوجوداین، کرملین نه تمایلی به نقش‌آفرینی فعال‌تر دارد و نه مسلما ابزاری برای ابتکار عمل در تنظیم و تحمیل صلح در غزه؛ در عوض، مسکو در تلاش است تا از نفوذ خود در چارچوب توافق‌نامه صلح گسترده‌تری که با همکاری گروه کاری شامل قدرت‌های بزرگ و سازمان‌های بین‌المللی شکل گرفته، استفاده کند.

پیشنهاد جدید مسکو

سرگئی لاوروف، وزیر خارجه روسیه، هفته گذشته خواستار نشست فوری چهارجانبه خاورمیانه با حضور سازمان ملل، ایالات متحده، اتحادیه اروپا و روسیه برای حل بحران غزه شد. او در جلسه توجیهی مشترک با آنتونیو گوترش، دبیر کل سازمان ملل متحد گفت: «امروز ما

به این دیدگاه مشترک رسیده‌ایم که زمان نقش‌آفرینی گروه چهارجانبه میانجیگران بین‌المللی فرا رسیده است و ما در ایسن زمینه اطمینان کامل به دبیر کل سازمان ملسل داریم». دراین حال ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهوری روسیه، در جلسه شورای امنیت روسیه ارزیابی خود را از منافع روسیه در درگیری‌های فعلی ارائه داد: «من از همکاری‌م می‌خواهم تا درساره وضعیت فعلی خاورمیانه به‌ویژه جنگ میان اسرائیل و فلسطین موضع‌گیری روشن‌تری داشته باشند. این جنگ در نزدیکی مرزهای ما اتفاق می‌افتد و به‌طور مستقیم منافع امنیتی ما را تحت تأثیر قرار می‌دهد». پوتین در حالی از لزوم موضع‌گیری قدرت‌های جهانی در قبال جنگ اخیر در غزه سخن می‌گوید که مسکو هنوز هیچ واکنش صریحی نسبت به این رویارویی نداشته است؛ اما کمی بعد وزارت خارجه روسیه برنامه مسکو برای حل این مناقشه را علنی می‌کند. وزارت خارجه روسیه با توجه به تمرکز بر چندجانبه‌گرایی در خاورمیانه، پیشنهاد گسترش گروه چهارجانبه به قالب جدید «۴ + ۴ + ۲ + ۱» را داده است؛ یعنی چهار عضو گروه چهارگانه، به‌علاوه مصر، اردن، امارات و بحرین؛ با حضور اسرائیل و فلسطین و نیز عربستان سعودی. مسکو می‌گوید که این ایده براساس برنامه صلح ابتکار صلح عربی است که عربستان سعودی در سال ۲۰۲۲ ارائه کرد.

ترکیه، غایب بزرگ

نکته جالب اینکه، ترکیه غایب بزرگ این پیشنهاد روسیه است و حضورنداشتن ترکیه شاید بازتاب این واقعیت باشد که مسکو – برخلاف اتکارا – به دنبال تحمیل صلح اجباری به اسرائیل نیست. حذف ترکیه در حالی رخ می‌دهد که همچنان تنش‌ها درباره ادامه حمایت نظامی اتکارا از جمهوری آذربایجان در جریان جنگ دوم قره‌باغ کوهستانی فروکش نکرده است. رجب طیب اردوغان، رئیس‌جمهوری ترکیه، در روزهای اخیر گفته است‌که ترکیه به اندازه «جنگ آذربایجان برای آزادسازی سرزمین اشغالی قره‌باغ» از فلسطین هم پشتیبانی خواهد کرد. او تأکید کرده که ترکیه «تجاوزهای اسرائیل» را تحمل نخواهد کرد؛ حتی اگر «تمام جهان چشم خود را روی آن ببندد»؛ اما ازآنجاکه مسکو قصد دارد مطابق طرح پیشنهادی خود کلاف پیچیده صلح فلسطین و اسرائیل را باز کند، مشورت با نمایندگان فلسطینی در دستور کار روسیه قرار گرفته است. عبدالحفیظ نوفال، سفیر تشکیلات فلسطینی در مسکو، اطمینان دارد که روسیه می‌تواند منافع فلسطین را به طور عادلانه در نظر گرفته و آن را به اسرائیل منتقل کند: «دوستان روسی ما موقعیت ما را می‌دانند. روسیه از منافع ما دفاع می‌کند. همان‌طورکه می‌دانیم روسیه از یک رابطه قوی با اسرائیل برخوردار است و براساس این می‌تواند بر اسرائیل تأثیر بگذارد».

ارزیابی نوفال را می‌توان به‌عنوان نشانه‌ای امیدوارکننده برای تلاش‌های بین‌المللی با هدف پایان‌دادن به درگیری اسرائیل و فلسطینی‌ها دانست. طرف فلسطینی اگر معتقد باشد که مناقش تأمین می‌شود، به احتمال بسیار زیاد به میز مذاکره بازمی‌گردد و نتیجه مذاکرات آینده را می‌پذیرد.

یادداشت

صادرات تسلیحات سوئسی!

محمود فاضلی؛ طبق حقوق بین‌الملل و حقوق منازعات مسلحانه، یک کشور می‌تواند در درگیری‌های بین‌المللی سیاست بی‌طرفی اتخاذ کند و دولت‌های درگیر جنگ ملزم به رعایت حقوق این کشور به‌عنوان یک کشور بی‌طرف هستند. نخستین‌بار در پیمان وستفالی (۱۶۴۸) قدرت‌های اروپایی به دلیل موقعیت خاص جغرافیایی سوئیس، بر سر بی‌طرفی آن توافق کردند. قانون اساسی سوئیس نیز در دوره‌های مختلف، اصل بی‌طرفی این کشور را پذیرفته است و طبق اصول ۱۷۳ و ۱۸۴ قانون اساسی، دولت سوئیس وظیفه حفظ امنیت و بی‌طرفی را بر عهده دارد. در سه دهه گذشته، بین ۸۰ تا ۹۰ درصد مردم سوئیس در نظرسنجی‌ها خواستار حفظ بی‌طرفی کشورشان در منازعات بین‌المللی هستند؛ اما این کشور یکی از صادرکنندگان تسلیحات در سطح جهان است. سوئیس در هیچ دوره‌ای این حجم از تسلیحات و مهمات به خارج از کشور فروخته است. تحقیقات نشان می‌دهد که کدام شرکت‌ها از این تجارت پرسود کسب درآمد می‌کنند. بسیاری از مقامات این کشور نمی‌خواهند دراین‌باره صحبت کنند. در سال گذشته میلادی، سوئیس تسلیحات جنگی به ارزش ۹۰۱ میلیون فرانک صادر کرد که نسبت به سال قبل ۲۴ درصد افزایش داشت. این رقم تشکیل‌دهنده ۰٫۷ درصد از کل تجهیزات رسمی صادراتی در سطح جهان است. طبق آخرین آمار رسمی، هزینه‌های دفاعی سوئیس در سال ۲۰۱۹ تقریبا شش میلیارد فرانک بود. این میزان ۲٫۵ درصد از کل تولید ناخالص داخلی را تشکیل می‌دهد. صادرات تسلیحاتی این کشور سال‌هاست که در حال افزایش است و تنها تولیدکنندگان شناخته‌شده در کشور نیستند که می‌خواهند برای مدتی طولانی، سهمی از این منفعت داشته باشند. این موضوع در فهرست منتشرشده دبیرخانه امور اقتصادی امور خارجه (SECO) نیز منعکس است که در دسترس رسانه‌ها قرار گرفته است. این فهرست حاوی نام شرکت‌هایی است که دولت فدرال صادرات ابزارها و مهمات جنگی به آنها را برای سال ۲۰۱۸ تا ۲۰۱۹ تصویب کرده است. این فهرست شامل شرکت‌های کوچک‌تر با فناوری پیشرفته و شرکت‌های کوچک و متوسط تولیدکننده ماشین‌آلات و ابزار می‌شود که اغلب درخصوص صادرات مصوب خود به خارج از کشور تبلیغات نمی‌کنند. با وجود اضرار رسانه‌ها، شرکت‌های معتبر سوئسی تمایلی به گفت‌وگو در این زمینه ندارند. هزینه‌های نظامی جهانی در سال گذشته رکورد زد و دولت‌ها تقریبا دو تریلیون دلار (۱٫۸ تریلیون فرانک) در تسلیحات هزینه کردند. سوئیس چهاردهمین صادرکننده اسلحه بود. آمریکا ۳۹ درصد کل هزینه‌های نظامی جهانی را به خود اختصاص داد. این کشور، همراه با چین، هند، روسیه و انگلیس، تشکیل‌دهنده ۶۲ درصد از کل هزینه‌های

ادامه از صفحه اول

مصلحت «ایران»

به‌بارتی در زمانی که بی همبستگی و انسجام و قدرت ملی، حل ابرچالش‌های حاکم بر این ملت و سرزمین را ناممکن می‌کند، فضای سیاسی در اوج چندپارگی و چندسنگی است و جامعه نیز حیران و بلاتکلیف! خطری بزرگ که اگر فکری برای آن نشود و بر این آتش تفرقه و دشمنی دمیده شود، کار سخت خواهد بود. برای مردم این سرزمین نه چپ مهم است و نه راست، نه اصلاح‌طلب و نه اصولگرا، نه یوزسیوس و نه یوزپرسون، برای این مردم حفظ و ارتقای زندگی خود و خانواده‌شان در پرتوی امنیت، ثبات، پیشرفت و توسعه این سرزمین مهم است. این مردم خسته‌اند از این جدال‌های هرروزه سیاسی و منفعت‌طلبی‌های حقیر اقتصادی و تنگ و تنگ‌تر شدن عرصه اجتماعی و زوال فرهنگی. مردمی که فراتر از کشورهای در حال توسعه و بسیار نزدیک به کشورهای توسعه‌یافته، صاحب اندوخته علمی.

تجربی، توان و قدرت خلافت‌اند. توان، تجربه و دانشه‌هایی که متأسفانه نمایندگی سیاسی خود را در این هرج‌ومرج و شلوغی بازار مکاره سیاست در داخل و خارج کشور پیدا نمی‌کند و جز نگرانی از این جست‌وجو نصیب نمی‌برد؛ «از هر طرف که رفته جز وحشتم نینفوذ…» توقع و انتظار جامعه و علائیت سیاسی حکم می‌کند که تمامی افراد و جریان‌های سیاسی میهن‌دوست و ملی حول هدف و شعار «توسعه ایران» متحد شوند تا امکان گذر از وضعیت مخاطره‌آمیز فعلی و امکان غلبه بر ابرچالش‌ها فراهم شود. این هدف و شعار می‌تواند از جمله شامل این موارد باشد: توافق و همکاری برای حل بحران هسته‌ای و تعامل هوشمندانه با جهان، جذب سرمایه‌های خارجی و سرمایه‌های ایرانیان خارج از کشور، اصلاحات قانونی در جهت بازاریابی ساختار و نقش دولت در روند توسعه‌ای و فراهم‌شدن امکان مشارکت هر چه بیشتر مردم در اداره امور اقتصادی و نیز گشایش فضای فرهنگی و سیاسی و رسیدگی به سفاذهای اقتصادی و نقض حقوق و آزادی‌های شهروندی و عقو عمومی و… خواست‌های قوی، بیان آرزو و خیال و… نیست بلکه دقیقا همان مواردی است که هر یک از نامزدهای ریاست‌جمهوری، در همین روزها، شعار و وعده تحقق آنها را به رای‌دهندگان

داده و می‌دهند و یقینا در روزهای آتی نیز بر حجم تلاش‌های این‌ها، می‌افزاید. مشکل اما ظاهرا آن است که کاندیداهای مترجم انجام اینم وعده‌ها را موعول به حذف و نبود فرد و نیروی جریان رقیب می‌کنند، درحالی‌که عقل سلیم و خرد جمعی برخلاف آن حکم می‌کند که بحران آنچنان بزرگ است که حل آنها تنها و تنها در صورت جمع‌آمدن تمامی افراد و نیروهای میهن‌دوست، صلح‌طلب و طرفدار توسعه و پیشرفت این سرزمین ممکن می‌شود؛ نه حذف دیگری و دیگران، بلکه با بودن دیگری و دیگران است که تحول امکان‌پذیر می‌شود، که سرما سخت سوزان است! یک تجربه نگارنده در این وادی، اخلاق و روش و منش مهندس محسن خلیلی است، پیر و پیش‌کسوت صنعت و اقتصاد میهن‌مان، کسی که از دیدار و آشنایی با سیدضیا طباطبایی تا سران جبهه ملی و مرحوم مصدق را در کارنامه خود دارد، با کودتای ۲۸ مرداد گریسته و ضرورت صنعتی‌شدن را آموخته و با تعالیم مرحوم بازرگان استقامت را درون خود ساخته است. دهه ۴۰ و عصر طلایی صنعت و اقتصاد را تجربه کرده و با مستولان و معماران آن دوره حشر و نشر داشته است. در اولین روزهای انقلاب به همراه جمعی و به‌عنوان سخنگوی جمع با اسام ملاقات کرده و با انقلاب همراه بوده. هرچند از رفتار انقلابیون بسیار آزار دیده و تا مرز مصادره و زندان رفته، اما همه را بخشیده است. با مرحوم هاشمی‌رفسنجانی ارتباط داشته و از طریق ایشان بانسی روز صنعت بوده، آقای خاتمی و جهانگیری را عزیز دانسته و با اصلاحات همگام بوده، با آقای احمدی‌نژاد و وزرای ایشان جلسات متعدد داشته و مشاور بی‌جیره و مواجب دولت‌شان بوده و از آبرو و مال خود برای کاهش خطاها و بهبود تصمیم‌گیری آن دولت هزینه کرده و با دولت اعتدال بسیار همراه بوده و از مشورت خود در نهادهایی همچون هیئت امنای تأمین اجتماعی و… دریغ نکرده است؛ این‌همه برای آن بوده که به گفته خود ایشان مصلحتی بزرگ‌تر از همه افراد و احزاب و گروه‌ها وجود داشته و آن مصلحت «ایران» بوده است. حل بحران‌ها و ابرچالش‌های امروز ایران، جز از طریق کردآمدن تمامی ایرانیان زیر یک چتر و نقطه کانونی امکان‌پذیر نیست، چتر توسعه و پیشرفت و سرافرازی «ایران»؛ بقیه حاشیه‌ای است و خودخواهی در این مسیر نابخشودنی، چراکه «سرما سخت سوزان است».

پوپولیست‌ها چگونه عمل می‌کنند

در این ارتباط آقای دکتر سریع‌المقدم معتقد است که «پوپولیسم یعنی اینکه مردم پول اندکی بگیرند و برای یک ماه راضی باشند. افراد پوپولیست با این کار امتیاز سیاسی می‌گیرند و هیچ‌کس هم نمی‌پرسد که آیا این کار منطقی است یا خیر؟ یعنی به جای اصلاح فضای کسب‌وکار و ارائه برنامه درازمدت و ساختارمند برای توسعه پایدار، برقراری نظام مالیاتی عادلانه، برقراری روابط معتدل بین‌المللی و… بر برنامه‌های کوتاه‌مدت تأکید دارند و بر شعارهای غیر قابل اجرا تأکید می‌کنند». در انتخابات ریاست‌جمهوری ۱۴۰۰ ایران نیز به همان دلایل گفته‌شده در بالا، احتمالا اندیشه‌های پوپولیستی رواج خواهد داشت و پوپولیست‌ها به اشکال ذیل عمل خواهند کرد:

ادامه در صفحه ۱۰

زنجیره‌امید
بربرماری‌رکفرای‌ها‌در‌ع‌ن‌سندنی‌و‌کشیم

ارائه دهنده خدمات درمانی فوق تخصصی برای کودکان زیر ۱۸ سال مبتلا به بیماری های قلبی، ارتوپدی و ترمیمی بدون در نظر گرفتن دین ، نژاد و ملیت

درمان بیش از ۱۳۸۰۰ کودک بیمار

در حال ساخت و بهره برداری

بیمارستان ۵۴۰ تخت خوابی فوق تخصصی کودکان زنجیره امید

www.zanjirehomid.com
۰۲۱-۲۲۷۴۷۶۸۱
آدرس : میدان تجریش . خیابان فناخسرو . پلاک ۳۱